

[Poulsgaard]

Det er alvorligt, hvad vi beskæftiger os med. Vi ved, at lægerne afgiver et lægeløfte, der går ud på, at lægerne skal redde liv – og vi har en dygtig lægestand, der virkelig lever op til det lægeløfte – og de forsøger at redde liv, så langt de nu kan.

Men her er det, det kommer ind – Vestres ordfører, hr. Bjørn Elmquist, har været lidt inde på det – at der bliver snakket meget om en værdig død, og det er jo noget, vi alle sammen ønsker, nemlig at vi får en så værdig død som muligt. Til en værdig død må også høre, at lægerne, selv om de afgiver løfte om at redde liv, burde respektere folk, der ikke ønsker at blive holdt kunstigt i live. Jeg mener ikke, man kan lovgive, men man kunne appellere til folk om simpelt hen, når de er ved deres fornufts fulde brug, som man siger, i vidners nærværelse at skrive under på, at de ikke ønsker kunstig forlængelse af livet, for så ville lægen respektere et sådant ønske.

Man burde nok også have med, at det var den enkelte, der selv, mens han er ved sin fornufts fulde brug, skulle give udtryk for, om han eller hun ønsker at blive brugt som donor. På den anden side kan der jo ske det tragiske, at unge mennesker og andre bliver dræbt, f.eks. ved et trafikuheld. Her har man så en god donor, men de har ikke fået den slags ting bragt i orden. Hvem skal så træffe beslutningen? Det er jo det, lovgivningen også går på.

Jeg vil ikke holde en lang tale, for der er fremført så mange fornuftige synspunkter heroppefra. Personlig mener jeg, at de, der har forberedt dette lovforslag, har taget en masse hensyn, og de har også taget højde for den moderne teknik, som lægevidenskaben råder over i dag.

Jeg mener, at hvis vi vedtager dette lovforslag – om det lige skal være sådan, som det foreligger nu, skal tiden vise, men altså hovedtrækkene i det – vil det medføre, at man kan komme til i fremtiden at redde liv, som måske ikke kunne reddes. Det er også et synspunkt, der skal indgå i overvejelserne.

Tinning (VS):

Som andre har sagt, består dette lovforslag af to dele. Dels drejer det sig om at indføre hjernedøds-kriteriet som et såkaldt supplerende døds-kriterium, dels drejer det sig om at

skærpe reglerne om samtykke fra de pårørende til lægevidenskabelige obduktioner og til transplantation.

Den sidste del vil jeg ikke sige så meget om. I VS er vi enige om at se ret positivt på forslagene om at skærpe reglerne om samtykke i forbindelse med både obduktion og transplantation.

Til gengæld er vi selvfølgelig, som alle andre, tøvende, men også umiddelbart noget uenige i spørgsmålet om indførelse af hjernedøds-kriteriet. Det er sådan, at både hr. Albrechtsen og fru Elisabeth Bruun Olesen umiddelbart hælder i retning af at støtte lovforslaget, som det foreligger, og det vil sige, at dette ordførerindlæg er et mindretalsindlæg fra den resterende gruppe.

Til lovforslaget foreligger der nogle bilag. Bilag 1 er kapitel 3 fra redegørelsen fra arbejdsgruppen vedrørende døds-kriteriet. Man siger deri, side 24:

»For arbejdsgruppen er anvendelsen af det direkte hjernerelaterede døds-kriterium i sig selv tilstrækkeligt etisk begrundet, fordi det i en række tilfælde er en forudsætning for at iværksætte den eneste mulige behandling.«

Hvad er det, de siger? Jo, de siger, at i sig selv er det nok, det er en tilstrækkelig etisk begrundelse for anvendelsen af hjernedøds-kriteriet, at der et eller andet sted befinder sig nogle mennesker, som kun vil kunne overleve, hvis vi foretager en transplantation. Det er den tilstrækkelige etiske begrundelse for arbejdsgruppen, og det er det ikke for mig.

Jeg synes, det er en farlig tankegang, og jeg er enig i fru Margrete Aukens bemærkninger om, at her er væggen blevet for tynd mellem norges lykke og andres ulykke, som jeg tror fru Margrete Auker kaldte det. Man kan også sige det på den måde, at dette her er en meget uhyggelig udgave af det folkelige mundheld om, at intet er så skidt, at det ikke er godt for noget.

Jeg mener, at det, der sker, når man tænker på denne måde – og den tankegang er, så vidt jeg nu kan se det, grundlæggende for hele lovforslaget – er, at man bryder med hele ideen om det enkelte menneskes uerstatelighed.

Lektor i filosofi Peter Kemp har sagt noget meget fornuftigt om disse ting i sin artikel »Etisk livssyn og moralsk praksis«, som